

Sygn. akt II C 388/23 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z 4 listopada 2022 r. powód L. Sp. z o.o. z siedzibą we W. zażądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego B. M. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 41.248,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 września 2022 r. do dnia zapłaty. Powód zażądał także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 13 sierpnia 2018 r. poprzednik prawny pozwany zawarł z konsumentem umowę kredytu konsumenckiego nr (...). Powód zawarł z konsumentem umowę przelewu pieniężnych zarówno obecnych, jak przyszłych wynikających z zastosowania sankcji kredytu darmowego w stosunku do wszelkich wierzytelności wynikających z tej umowy pożyczki. W niniejszej sprawie powinna zostać zastosowana sankcja kredytu darmowego z uwagi na naruszenie przepisów art. 30 ust. 1 pkt 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15 i 16 ustawy o kredycie konsumenckim. W przedmiotowej sprawie nie upłynął roczny termin na złożenie oświadczenia określonego w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, ponieważ umowa kredytu nie została jeszcze wykonana, a roczny termin na skorzystanie z sankcji kredytu darmowego jeszcze nie rozpoczął swojego biegu. Powód wskazał, że wartość przedmiotu sporu stanowi kwota 41.248,84 zł i składają się na nią wszystkie zapłacone przez konsumenta odsetki od kredytu oraz spłacone koszty prowizji od dnia zawarcia umowy do dnia 8 września 2022 r. (pozew k. 3-10).

Nakazem zapłaty z 10 listopada 2022 r., sygn. akt II Nc 9314/22, referendarz sądowy w tutejszym Sądzie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty k. 40)

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku przesłanek do zastosowania sankcji kredytu darmowego oraz nieudowodnienia roszczenia co do wysokości. Pozwany zakwestionował ważność udzielonego pełnomocnictwa powodowej spółce przez pierwotnego kredytobiorcę, a co za tym idzie brak skutecznego złożenia oświadczenia z 8 września 2022 roku o skorzystaniu z sankcji darmowego kredytu. Pozwany oświadczył, że w jego ocenie powód nie ma legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie, jak również na podstawie dołączonej do akt sprawy umowy cesji wierzytelności nie doszło do przeniesienia wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany zwrócił uwagę, że na umowie przelewu wierzytelności, oraz na pełnomocnictwie brakuje podpisów. Nadto pozwany podniósł, że umowa cesji narusza zasady współzycia społecznego i z tego powodu jest nieważna albowiem powód wykorzystał swoją silniejszą pozycję z uwagi na zburzenie ekwiwalentności świadczeń stron. Ponadto pozwany podkreślił, że brak było podstaw do skorzystania z sankcji kredytu darmowego szeroko odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez powoda. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 45-52v.)

Na rozprawie 19 września 2023 roku powód cofnął pozew w zakresie kwoty 385,27 zł ze zrzeczeniem się roszczenia. (protokół k. 134v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 13 sierpnia 2018 roku J. W. zawarł z E. B. S.A. (którego następcą prawnym jest pozwany) umowę pożyczki powtórnej nr(...) na kwotę 120.000 zł. Umowa kredytu miała treść taką jak wynika to z jej kopii załączonej do pozwu. (k. 20-25) Kwota do wypłaty wynosiła 120.000 zł (§ 1 ust. 6). Umowa została zawarta na czas od 13 sierpnia 2018 r. do 16 sierpnia 2027 r.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki została określona na 10,47% (dla stałego oprocentowania nominalnego 10 % w stosunku rocznym). Całkowity koszt kredytu wynosił 62.595,24 zł (§1 ust.7 lit. b Umowy). Prowizja bankowa od udzielonego kredytu wyniosła 0 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień

zawarcia umowy wynosiła 184.595,24 zł. Zgodnie z § 2 ust. 16 umowy pożyczkobiorca może dokonać spłaty części lub całości udzielonej pożyczki przed terminem określonym w umowie.

(dowód: umowa kredytu konsolidacyjnego k. 20-25)

Umową cesji wierzytelności J. W. przeniósł na L.Sp. z o.o. z siedzibą we W. wszelkie wierzytelności pieniężne, zarówno obecne jak i przyszłe wraz ze wszystkimi przynależnymi do wierzytelności prawami (m.in. odsetki za zwłokę i opóźnienie) wynikające z zastosowania tzw. sankcji kredytu darmowego, określonej w art. 45 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w odniesieniu do umowy kredytu konsumenckiego z dnia 10 marca 2017 r., gdzie górna granica wierzytelności to wszelkie zapłacone przez konsumenta koszty kredytu, tj. m.in. odsetki umowne i prowizja (§1 pkt 1).

(dowód: umowa cesji k. 27, karta podpisów k. 28, zeznania świadka k. 130-13)

Dnia 7 września 2022 r. J. W. udzielił L. sp. z o.o. z siedzibą we W. pełnomocnictwa ogólnego. Pełnomocnictwa udzielono z użyciem platformy A.. (dowód: pełnomocnictwo k. 32, karta podpisów k. 33, zeznania świadka J. W. k. 134-134v)

Dnia 8 września 2022 r. L. sp. z o.o. z siedzibą we W., działając w imieniu kredytobiorcy J. W. złożył pozwanemu oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, wskazując na liczne naruszenia zawarte w przedmiotowej umowie pożyczki oraz wezwał do zapłaty kwoty 41.248,84 zł w terminie 7 dni. Jednocześnie przesłano zawiadomienie o przelewie wierzytelności. (okoliczność bezsporna, ponadto dowody: oświadczenie k. 29-31v., kopia książki nadawczej k. 36-37v)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz o wyżej powołane dokumenty i kopie dokumentów, które uznał w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Stan faktyczny Sąd ustalił również na podstawie zeznań świadka J. W.. Brak było podstaw by zeznaniom świadka odmówić waloru wiarygodności. W kontekście zeznań tego świadka wskazać należy, że świadek potwierdził w swych zeznaniach zawarcie umowy cesji wierzytelności oraz udzielenie pełnomocnictwa.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie powód wywodzi swoje roszczenia z umowy pożyczki, do której zastosowanie znajdują zapisy ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (zwanej dalej u.k.k.).

Pozwany podniósł szereg zarzutów, z których najdalej idący odnosił się do braku legitymacji czynnej powoda. Na powodzie w świetle art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciążył obowiązek wykazania faktu nabycia spornej wierzytelności od podmiotu, z którym pozwany zawarł umowę.

Powód wykazał, że zawarł z J. W. umowę cesji wierzytelności. Za tym, iż taka umowa została zawarta przemawia treść zeznań świadka J. W., który wprost potwierdził tą okoliczność. Umowa została zawarta za pośrednictwem platformy A., za pośrednictwem której udzielono również pełnomocnictwa do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Fakty te potwierdza wydruk karty podpisów, dzięki któremu można zweryfikować tożsamość cedenta na podstawie wskazanych danych. O tym, że wydruk karty podpisów dotyczy umowy cesji oraz oświadczenia o udzieleniu pełnomocnictwa świadczy to, że na każdym z tych dokumentów zawarty jest taki jak na karcie podpisów numer identyfikacyjny (A. I.) znajdującego się w lewym dolnym rogu dokumentu.

Zdaniem Sądu, na podstawie umowy cesji doszło do skutecznego w myśl art. 509 § 1 k.c. przelewu wierzytelności związanych ze skorzystaniem z tzw. „sankcji kredytu darmowego”. Ważna w tym kontekście jest okoliczność, że bezpośrednio w umowie wskazano jednak także, że przedmiotem umowy przelewu były także wierzytelności przyszłe (§ 1 umowy). Okoliczność, że w chwili cesji roszczenie o zwrot opłat wynikających z zastosowania sankcji kredytu darmowego jeszcze nie istniało, nie ma znaczenia, gdyż przelew wierzytelności przyszłych jest prawnie dopuszczalne, a pogląd ten jest ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie (uchwała Sądu Najwyższego z 19 września 1997 r., III CZP 45/97, OSNC 1998, nr 2, poz. 22 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01, OSNC 2004, nr 4, poz. 65). Ponadto wierzytelność ta była wystarczająco ukształtowana i określona w umowie. Z umowy cesji wierzytelności wynika, że cedent - pożyczkobiorca przelał na cesjonariusza wierzytelności, które mogą powstać na skutek złożenia oświadczenia z art. 45 u.k.k. Dodatkowo z treści zeznań świadka wynika także, że jego zamiarem było dokonanie przelewu wierzytelności wynikających ze skorzystania ze sankcji kredytu darmowego.

Tak rozumiana umowa nie mogła być też oceniona jako nieważna z uwagi na jej sprzeczność z zasadami współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Jak wynika z zeznań świadka był on świadomy, jakie przenosi na rzecz powoda wierzytelności oraz jaka kwotę może uzyskać.

Sąd rozpoznając niniejszą sprawę przyjął, że powód nie zachował terminu do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Sąd odnośnie do tego zagadnienia podziela argumentację wyrażoną w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z 3 listopada 2022 r., sygn. akt II C 2736/22, Lex nr 3448286 oraz w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 maja 2023 r., sygn. akt XXVII Ca 309/23. Uprawnienie do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasa bowiem po upływie roku od dnia wykonania umowy. Wynika to z art. 45 ust. 5 u.k.k. Podobnie jak inne wypadki posłużenia się instytucją prekluzji, termin przewidziany w art. 45 ust. 5 u.k.k. zmierza przede wszystkim do uporządkowania i stabilizacji obrotu oraz wyłączenia sytuacji, w których możliwość powoływania się na sankcję kredytu darmowego i zmiana tym samym treści zobowiązania, trwałaby nieskończenie długo, pozbawiając kredytodawców/pożyczkodawców pewności co do kształtu ich relacji łączącej z konsumentem w tak istotnym zakresie jak odpłatność czy nieodpłatność dokonanej czynności.

Brak jest podstaw dla podzielenia stanowiska prezentowanego przez powoda, iż termin ten nie zaczyna biec z uwagi na fakt, że kredytobiorca nadal spłaca kredyt. W doktrynie przedstawiono pogląd, iż termin określony w ust. 5 art. 45 u.k.k. rozpoczyna się od dnia zawarcia umowy. Po jego upływie uprawnienie kształtujące konsumenta gaśnie. Obliczanie terminu prekluzyjnego a tempore facti, nie zaś a tempore scientiae - od chwili, w której konsumentowi można byłoby przypisać wiedzę o naruszeniu obowiązku informacyjnego, upraszcza sposób kalkulowania terminu, odnosząc go do daty możliwej do stwierdzenia w oczywisty sposób. Równocześnie biorąc pod uwagę charakter obowiązku podlegającego sankcjonowaniu, regulacji ustawowej, objętej fikcją powszechnej znajomości, w typowych sytuacjach fatum oraz scientia (jako możliwość przypisania wiedzy, nie zaś wiedza rzeczywista), będą istniały w tej samej chwili (por. M. Grochowski, Komentarz do art. 45 Ustawy o kredycie konsumenckim, w: K. Osajda (red) Ustawa o kredycie konsumenckim, Komentarz, Legalis, wyrok SO w Poznaniu z 13 czerwca 2018 r., sygn. akt XIV C 1375/17, Legalis).

W orzecznictwie wskazuje się, że przez wykonanie umowy kredytu/pożyczki (w stosunku do umów będących w realizacji) należy rozumieć datę jej zawarcia, tj. uruchomienia kredytu lub pożyczki. O wykonaniu kredytu/pożyczki można mówić wtedy, gdy kredytobiorca/pożyczkobiorca uzyskał na własność przedmiot kredytu/pożyczki bądź gdy stworzono mu prawną możliwość wykorzystania przedmiotu kredytu/pożyczki tak jak może to czynić właściciel rzeczy. Kwestia przeniesienia własności przedmiotu umowy stanowi element wykonania zawartej już umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 stycznia 2019 r., sygn. akt VII Aga 1176/18, Legalis).

Sankcja kredytu darmowego jest sankcją przysługującą kredytobiorcy przeciwko kredytodawcy. W tej sytuacji to kredytobiorca jest beneficjentem sankcji, a kredytodawca zobowiązany jest do poddania się skutkom prawokształtującego oświadczenia konsumenta. Podobnie jak w przypadku innych oświadczeń prawokształtujących (np. prawa odstąpienia) ograniczenie terminu musi być więc wyraźne i jednoznaczne, gdyż jest to konieczne dla stabilizacji ryzyka gospodarczego i bezpieczeństwa obrotu. W przypadku gdy to konsument jest beneficjentem sankcji,

przyznanie mu zarazem uprawnienia do przedłużania terminu do skorzystania z niej, np. przez nienależyte wykonanie zobowiązania – uchybianie terminom zapłaty rat, lub np. przez ubieganie się o wakacje kredytowe, lub np. przez zmianę harmonogramu płatności w porozumieniu z kredytodawcą – stanowiłoby nieproporcjonalne rozwiązanie. Stąd w ocenie sądu termin wykonania umowy należy rozumieć jako termin a tempore facti – od dnia udostępnienia środków pożyczkobiorcy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że umowa pożyczki powtórnej została zawarta 13 sierpnia 2018 r., a wypłata miała w dniu zawarcia umowy kredytu (§1 pkt 3 umowy). Termin na złożenie oświadczenia upłynął zatem bezskutecznie 13 sierpnia 2019 r., podczas gdy oświadczenie powoda datowane jest na dzień 8 września 2022 r. Już z powyższych względów wywiedzione przez powoda powództwo należało oddalić w całości.

Sąd nie podziela argumentów powoda, że w analizowanej umowie pożyczki doszło do naruszeń wymienionych w pozwie, które pozwalałyby na skuteczne złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k. Tytułem uwag ogólnych wskazać należy, że kluczową kwestią jest wykładnia art. 45 ust. 1 u.k.k., a w szczególności użytego w nim zwrotu „naruszenie”. W ocenie Sądu zwrot ten należy rozumieć wyłącznie jako zupełny brak zamieszczenia w umowie kredytu konsumenckiego konkretnych informacji lub postanowień wymienionych w ust. 1 lub określenie ich w sposób wadliwy, nieprawidłowy, co aktualizować będzie się w zakresie określenia wysokości poszczególnych elementów (np. wysokości stóp oprocentowania, wysokości odsetek dziennych, całkowitego kosztu kredytu). Wskazuje na to w pierwszej kolejności literalne brzmienie art. 45 ust. 1 u.k.k., który wylicza postanowienia, które umowa powinna określać. Należy zatem wywnioskować, iż jego naruszenie może zaistnieć sytuacji, gdy w danej umowie nie zamieszczono któregoś z tych postanowień lub postanowienie to zostało błędnie określone.

Zauważyć należy przy tym, iż zgodnie z art. 29 ust. 3 u.k.k., umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Z art. 45 ust. 1 u.k.k. nie wynika zaś, by naruszenie art. 29 ust. 3 u.k.k. przez kredytodawcę łączyło się z możliwością zastosowania sankcji kredytu darmowego. Oczywiście treść stosunku prawnego winna być przez strony ukształtowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Istotne jest jednak czy w przypadku niejasności postanowień umowy czy jej niejednoznaczności możliwe jest zastosowanie sankcji przewidzianej w art. 45 u.k.k. W ocenie Sądu sankcja kredytu darmowego nie powstaje, gdy kredytodawca naruszył obowiązek, którego źródłem jest przepis niewymieniony w art. 45 ust. 1 u.k.k., tj. inne postanowienie ustawy, zasady współżycia społecznego lub ustalone zwyczaje. Katalog przepisów określonych w art. 45 ust. 1 u.k.k. ma charakter zamknięty i ze względu na wyjątkowy, sankcyjny charakter regulacji, nie podlega wykładni rozszerzającej ani wnioskowaniu per analogiam.

W efekcie stwierdzić należy, iż nawet, gdy dane postanowienia umowy wymienione w art. 30 u.k.k. są zredagowane w sposób niejasny i budzący wątpliwości, to nie ma podstaw, aby stosować sankcję z art. 45 ust. 1 u.k.k., chyba że stopień niepewności, czy niejasności wyklucza możliwość uznania, że dane uregulowanie umowne niesie za sobą w ogóle jakąkolwiek informację.

Przechodząc do szczegółowej analizy wskazać należy, że zasadnie strona pozwana wskazuje, że nie doszło do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 i pkt 16 u.k.k. Wcześniejsza spłata pożyczki zgodnie z art. 49 ust. 1 u.k.k. powoduje, iż całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Koszty te nie ulegają zatem zmianie (obniżeniu), lecz w konsekwencji wcześniejszej spłaty część z nich przestaje być należna. W analizowanym przepisie (art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.) chodzi zatem o określenie zasad zmieniania nominalnych wysokości opłat czy innych kosztów, a nie o informowaniu, przy niezmienionej wysokości umówionych kosztów, o zasadach ich proporcjonalnego zwrotu. Jest to skutek wynikający z ustawy, a nie ze zmiany warunków umowy skutkującej zmianą wysokości tych kosztów. Analogicznie sytuacja przedstawia się kosztów należnych w sytuacji określonej w art. 45 ust. 1 u.k.k.

Stosownie do treści art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. umowa powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. W umowie pożyczki w § 1 zawarta została informacja

dotycząca rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty. Informacje te zostały przedstawione w sposób prawidłowy i zrozumiały. Dodatkowo pozwany w § 1 ust. 9 umowy określił założenia przyjęte do wyliczenia RRSO. W tym zakresie pozwany nie naruszył zatem obowiązku informacyjnego. Należy zaznaczyć, że z u.k.k. nie wynika obowiązek podawania precyzyjnie w umowie założeń opisanych w ust. 3 pkt 4 i 5 załącznika nr 4 do u.k.k.

Dodatkowo niezasadne są zarzuty w świetle których zakazane jest pobieranie odsetek od części kapitału przeznaczonej na sfinansowanie kosztów. W ocenie Sądu zasadnym jest pogląd, zgodnie z którym jeżeli umowa nie określa przeznaczenia pożyczki, konsument może, część kapitału pożyczki dobrowolnie przekazać na pokrycie kosztów związanych z umową o kredyt konsumencki. Przywołać należy również definicję terminu „stopa oprocentowania kredytu” zawartą w art. 5 pkt 10 u.k.k., zgodnie z którą stopa oprocentowania to wyrażona jako stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym. W ocenie Sądu pojęcie wypłaconej kwoty, o której mowa w art. 5 pkt 10 u.k.k., obejmuje także część kapitału kredytu przeznaczoną na sfinansowanie kosztów związanych z tym kredytem. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie za powyższym wnioskiem przemawia wykładnia językowa omawianego przepisu. Przepis ten nie wymaga, aby wypłata nastąpiła do rąk konsumenta. Wypłata może być zatem dokonana również w celu pokrycia zobowiązań konsumenta (w tym zobowiązań do zapłacenia kosztów związanych z kredytem). Wniosek ten jawi się jako uprawniony również w oparciu o wykładnię systemową. Zauważyć należy, że na tle przepisów o kredycie bankowym przyjmuje się, że odsetki nalicza się od całości kapitału kredytu, niezależnie od sposobu wypłacenia tego kapitału (do rąk konsumenta, na spłatę jego zobowiązań itd.). (zob. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2018, art. 5.). Dodatkowo wskazać należy, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 r., I NSK 9/18, wskazano, że: „w aktualnym stanie prawnym nie jest dopuszczalne prezentowanie tej samej kwoty (np. opłaty przygotowawczej, prowizji itp.) zarówno w ramach całkowitej kwoty kredytu, jak i w kosztach kredytu. I to nawet wówczas, gdy składniki kosztów kredytu są kredytowane przez kredytodawcę.” Z tego fragmentu uzasadnienia można wywieść wniosek, iż po pierwsze składniki kosztu kredytu mogą być kredytowane przez kredytodawcę, a po drugie prowizja- nawet jeśli jest kredytowana - nie może być wykazywana w umowie zarówno w całkowitej kwocie kredytu, jak też w kosztach kredytu. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 lipca 2023 r., sygn.. akt V Ca 2068/23, niepubl.). W analizowanej umowie w § 1 ust. 7 umowy wskazano poprzez odwołanie się do ust. 6, że całkowita kwota do kredytu to kwota 120.000 zł, którą bank przekazuje kredytobiorcy. Kwota kredytowanej prowizji wchodziła natomiast jako składnik całkowitego kosztu kredytu w skład całkowitej kwoty do zapłaty przez kredytobiorcę.

Odnosząc się do zarzutu powoda naruszenia przez Bank art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. wskazać należy, że Sąd podziela i w tym zakresie argumentację pozwanego, iż określenie w umowie w § 2 pkt 8 zasad zmiany wysokości odsetek karnych od zadłużenia przeterminowanego oprocentowania było wystarczające w rozumieniu obowiązku informacyjnego z art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. W szczególności wskazano tu że jest to oprocentowania zmienne odpowiadające odsetkom maksymalnym za opóźnienie oraz podano ich aktualną wysokość. W tej sytuacji, w ocenie Sądu przepis art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k. nie nakłada na kredytodawcę obowiązku informowania konsumenta o każdorazowej zmianie powszechnie dostępnych wskaźników, wyznaczających automatycznie wysokość oprocentowania od należności przeterminowanych.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia przez pozwanego art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. Wbrew stanowisku powoda przyjąć należy, że z tego ostatniego przepisu nie wynika obowiązek informowania konsumenta o uprawnieniu do odstąpienia na innej podstawie prawnej niż art. 53 ust. 1 u.k.k. (por. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2018, art. 30.). Bank sprostował w § 3 umowy obowiązkowi informacyjnemu o prawie odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 53 ust. 1 u.k.k.

W analizowanej nie doszło do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 i pkt 16 u.k.k. Wcześniejsza spłata pożyczki zgodnie z art. 49 ust. 1 u.k.k. powoduje, iż całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Koszty te nie ulegają zatem zmianie (obniżeniu) lecz w konsekwencji wcześniejszej spłaty część z nich przestaje być należna. Jest to skutek wynikający z ustawy, a nie ze zmiany warunków umowy skutkującej

zmianą wysokości tych kosztów. Analogicznie sytuacja przedstawia się kosztów należnych w sytuacji określonej w art. 45 ust. 1 u.k.k. Dodatkowo w kontekście tego zarzutu nie można pomijać tego, że w § 2 ust. 20-24 umowy opisano sytuację, w których inne koszty mogą ulec zmianie, a także górną granicę zmienionych opłat.

W przedmiotowej sprawie nie zostały zatem spełnione przesłanki uzasadniające skorzystanie z sankcji kredytu darmowego.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że powództwo podlegało oddaleniu również z tego powodu, że nie zostało wykazane co do wysokości. Pozwany zakwestionował prawidłowość wyliczenia dochodzonej kwoty. Tymczasem powód na datę zamknięcia rozprawy nie przedstawił dowodów, które pozwalałyby zweryfikować prawidłowość naliczania przez niego odsetek, których zwrotu się domaga. Nie przedstawił dowodów, że do spłaty poszczególnych rat dochodziła w dniach i w wysokości przedstawionej w wyliczeniu załączonym do pozwu, co wpływa na wysokość uiszczonych odsetek. Tym samym w oparciu o przedstawione przez powoda dowody nie można zweryfikować prawidłowości wyliczenia kwoty wskazanej w pozwie. Powód wnosił wprawdzie o zobowiązanie powoda do złożenia szczegółowej kalkulacji, Sąd jednak wniosku tego nie uwzględnił, a to wobec tego, że wniosek ten został złożony na ostatnim terminie rozprawy, po blisko roku trwania postępowania oraz po licznej wymianie pism procesowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo w całości, czym Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Z uwagi na cofnięcie pozwu w zakresie żądania zasądzenia kwoty 385,27 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd w tymże zakresie umorzył postępowanie zgodnie z art. 355 k.p.c., o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty pozwanego złożyła się kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonych kosztów procesu za okres od dnia uprawomocnienia orzeczenia do dnia zapłaty Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron bez pouczeń.